

De públic i privat

Doncs ha arribat el dia i el meu fill gran ja en fa sis. Hem decidit que començarà a anar a l'escola del poble, i és que fins ara assistia a un projecte del tipus lliure que finalitza quan la mainada compleix 6 anys. Que el nano hi anés ha costat un pagament mensual prou costós, doncs aquests projecte és el que en diem privats, és a dir que no reben cap tipus de subvenció.

Per mi, el fet de dur la mainada a aquest lloc ha portat forces contradiccions, principalment pel fet de participar d'una manera d'educar que en certa mesura és separada del gruix de la teva classe social i per tant en un sentit fraccionari. D'alguna manera també m'he sentit menyspreant el que ha costat una lluita aferrissada per a molts treballadors que volien aconseguir uns mínims educacionals en moments que al capital no li interessava d'instruir el més mínim a la classe subalterna.

De totes maneres segueixo pensant, com el dia que vam decidir apuntar-lo a aquest projecte, que no afinem si fem abstracció de la lluita de classes per categoritzar lo públic i lo privat. I és que una cosa és que quelcom sigui dissenyat per al consum de la classe treballadora i altre ben diferent que ho sigui en interès d'aquesta mateixa classe. Penso que un lloc que dona la llibertat (com a mínim en els primers anys de formació de la persona) per a trobar-se fort aprenent el que li crida més l'atenció o del que, gràcies a aprenentatges previs, ja en tingui nocions apreses i li sembli accessible, és necessari per més endavant tenir eines per formar-te en qüestions que et siguin menys atractives o set mostrin un punt alienes; és a dir aprendre a aprendre.

Els fracassos que portem acumulats a la banda del proletariat fan que certa esquerra es refugi en cul de sacs teòrics que no toquen les problemàtiques dels curretants, en Pau Celeiro ens deia en aquest article <http://www.universitat.cat/ucpc/?p=5451> com des de l'academicisme progressista s'insta i promou la lluita entorn elements superestructurals, de tipus simbòlics i que per si sols mai canviaran la dinàmica d'un sistema que es deu a una classe social. En aquesta qüestió del que diem públic i privat ha passat quelcom similar; com que no sabem que es pot fer per construir un mode de produir la vida propi de classe, demanem més quantitat del que hi ha per a la nostra gent; més pagues pírriques universals, més places per a les escoles, petits augments de sou...Quan molta de la nostra gent està en condicions d'estricta misèria és raonable fer aquestes demandes però és que en paral·lel hem de construir un horitzó o quedarem tancats per sempre demanant pa i aigua.

Si les nostres propostes no tenen ambició, no es d'estranyar que en la seva dissolució històrica no tinguin cap tipus de transcendència.

Defensem l'escola pública i no entrem en quins valors transmet i per què ho fa. Hem de ser conscients que, malgrat una modulació de la lluita de classes, tenim l'escola pública que la classe dirigent vol per als i les productores. No és d'estranyar que tinguem els mossos d'esquadra a l'escola o que en el contingut curricular trobem l'economia clàssica o neoclàssica com a dogma estructurador del fet social als nostres fills

Quan de petits som tractats com a obrers d'una fàbrica que hem de complir amb unes exigències, estar en un lloc amb determinada gent i sense altra gent, se'ns premia unes conductes i d'altres son condemnades hem de pensar que hi ha un element d'abducció de classe i cultural, on els sistemes educatius reproduïen el que interessa a la burgesia al poder, qui sap si per permetre a la petita prole sobreviure i sortir del salvatgisme de l'estricta ignorància, qui sap si amb el convenciment d'estar en possessió de la veritat universal o que en dirien objectiva...

I NO, NO VULL DIR QUE HAGUEM DE CAGARNOS EN LO PÚBLIC sinó que hem d'afinar la crítica per treure'n quelcom que com a mínim no vagi contra els nostres interessos.

Quan al contingut curricular hi veiem la ideologia neoliberal ensenyant emprenedoria als continguts de l'ESO, o La Caixa, el Banc de Sabadell i altres usurers acudeixen a ensenyar qüestions financeres dins el pla ERSE, que per sort caduca aquest 2020, i la contestació o el rebuig brilla per la seva absència és que tenim normalitzat que sigui així perquè no tenim referents alternatius.

Que dir de la introducció i normalització de tallers fets pels mossos d'esquadra a mainada de fins i tot 3 anys...aquí us deixo un testimoni d'aquestes sortides culturals que ensenyament posa a disposició de les escoles <https://www.bllibertari.org/els-mossos-desquadra-i-lescola-publica.html>

En els temps que corren toca parlar de la salut i d'allò públic, i quina salut ens ofereixen? Jo veig que la que pugui reproduir el mateix sistema sigui amb vacunes o medicaments, sempre mercaderies per poder re-valoritzar capital però...i els ritmes de vida, l' esfera de lo emocional, la transcendència a un mateix per les necessitats de l'acumulació del capital? Això com ho guairem amb les receptes de la medicina que massa vegades empra la subjectivitat de la classe que necessita aquestes concrecions de quotidianitat en les relacions socials de producció?

Hi ha una cançó de Silvio Rodríguez, la fàbula dels tres germans, on explica que un d'ells i per avançar sols mira a l'horitzó i ensopega, l'altre a curta distància i va fent voltes al mateix lloc i el tercer que intenta mirar alhora a l'horitzó i als peus i resulta que queda una mica fotut i estràbic.

Jo dic que toca defensar lo públic perquè algun dia tot ho sigui i vigilant que el que volem que sigui públic sigui en els nostres interessos, els dels i les treballadores i, a poder ser, conservant la vista, tu!

Sergi Miralles

Agost del 2020